FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 14. JULI 1983 [1]

Høje Domstol.

1. De væsentligste faktiske omstændigheder

Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978 (EFT 1978, L 119, s. 1) ændrede blandt andet tjenestemandsvedtægtens bilag I, A. Artikel 13 i ændringsforordningen er sålydende:

Artikel 13

I bilag I, del A, affattes rubrikken »Sprogtjenesten« således:

»Sprogtjenesten

LA 3	Chef for oversættelses- eller tolkeafdeling
LA 4 LA 5	Gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten Sprogrevisor, ledende oversætter, ledende tolk
LA 6 LA 7	Oversætter Tolk
LA 8	Assisterende oversætter Assisterende tolk«.

Under henvisning til denne ændring gennemførte Rådet den 17. marts 1981 en ændring af den beskrivelse af arbejdsområderne for tjenestemændene i Rådets generalsekretariat, der var indeholdt i en afgørelse af 7. oktober 1963. Den franske version af den nævnte ændringsafgørelse er — for så vidt angår de arbejdsområder, der henhører under stillingerne i lønklasse LA 5/LA 4 — sålydende:

LA 5/LA 4	Chef d'équipe de traduction ou d'interprétation	Conduit les travaux d'une équipe de traduction, d'interprétation de conférence, de terminologie, de documentation ou d'une équipe spécialisée dans d'autres domaines linguistiques
	Réviseur, traducteur principal	Fonctionnaire qualifié chargé d'effectuer: — la révision de traductions et la traduction de textes, — des travaux de terminologie et de documentation dans le domaine linguistique, — d'autres travaux spécialisés dans le domaine linguistique,
	Interprète principal	... [2]

Ved skrivelse af 15. september 1981 meddelte Spence sagsøgerne, »at de står til rådighed for generaldirektorat A, direktorat II ... som sprogrevisorer,

1 — Oversat fra nederlandsk.

2 — O. a.: Den danske version er sålydende:

LA 5/LA 4	Gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten	Leder en oversættelses-, konferencetolknings-, terminologi- eller dokumentationsgruppe eller en særlig gruppe på andre sproglige områder
	Sprogrevisor, ledende oversætter	Kvalificeret tjenestemand, der udfører — revision af oversættelser og oversættelser af tekster — terminologi- og dokumentationsarbejde på det sproglige område — andre særlige opgaver på det sproglige område
	Ledende tolk	...

ledende oversættere ...«. Sagsøgerne i de foreliggende forenede sager — som indtil denne dato havde været sprogrevisorer — indgav i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over den anførte benævnelse »sprogrevisor — ledende oversætter«, med krav om, at sondringen mellem sprogrevisor og ledende oversætter blev opretholdt for deres vedkommende. Den 14. maj 1982 meddelte generalsekretæren sagsøgerne, at afgørelserne af 15. september 1981 var ugyldige, eftersom de ikke var underskrevet af ansættelsesmyndigheden. I øvrigt blev klagerne afvist, og afgørelserne 432-437/82, som i henseende til indholdet opretholdt de tidligere afgørelser, blev fremsendt, men dene gang var de underskrevet ansættelsesmyndigheden.

2. De påberåbte søgsmålsgrunde

Sagsøgerne har under henvisning til EØF-traktatens artikel 184 derefter anlagt sag, hvorunder de har anfægtet Kommissionens afgørelse af 17. marts 1981 samt de netop nævnte afgørelser, dvs. afgørelsen meddelt den 15. september 1981 og afvisningen af 14. maj 1982 af sagsøgernes klage.

3. Formaliteten

Rådet har fremført to indsigelser mod sagens antagelse til realitetsbehandling.

Det har for det første anført, at sagen skal afvises for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelserne 432-437/82 af 14. maj 1982, eftersom der ikke som foreskrevet i vedtægtens artikel 90, stk. 2, blev indgivet en klage til ansættelsesmyndigheden over disse nye afgørelser. Efter Rådets opfattelse udelukker heller ikke sagsøgerne, at sagen formentligt skal afvises, idet de den 23. juli 1982 indgav en klage over de nævnte afgørelser. På tidspunktet for sagsanlægget, dvs. den 30. juli 1982, havde denne klage endnu ikke været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning, således at det nævnte krav ikke er opfyldt. I dommene i sagerne 58/75, 48/76 og 91/76 (Sml. 1976, s. 1153; 1977, s. 298, og 1977, s. 229) har Domstolen udtrykkeligt anerkendt, at dette er formålet med den helt generelt formulerede bestemmelse i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. Sagsøgerne har imidlertid med rette gjort gældende, at afgørelserne af 14. maj 1982 på ingen måde ændrede indholdet af afgørelserne af 15. september 1981, samt at de rent faktisk kan betragtes som afvisninger af de klager, sagsøgerne havde indgivet mod de tidligere nævnte afgørelser. Idet jeg henviser til præmisserne 5-8 i Domstolens dom i sag 7/77 (Sml. 1978, s. 769) for så vidt angår de procesbesparende hensyn, der tilgodeses ved artiklerne 90 og 91, er jeg nemlig af den opfattelse, at artikel 91, stk. 2, heller ikke i den foreliggende sag bør fortolkes således, at den ene og alene vil bevirke en nytteløs forlængelse af proceduren. Efter min opfattelse skal den indsigelse, som Rådet har fremført i denne forbindelse, derfor forkastes under henvisning til princippet om at undgå unødvendige sagsanlæg, der fremgår af de nævnte præmisser.

Som det fremgår af duplikken har Rådet for det andet gjort gældende, at dets afgørelse af 17. marts 1981 ikke kan anfægtes med hjemmel i EØF-traktatens artikel 184, eftersom afgørelsen ikke i den foreliggende sag er en forordning eller en retsakt med generelt indhold. Det bemærkes, at den omhandlede afgørelse ganske vist ikke er en forordning i formel forstand, men, efter min opfattelse, en retsakt, der medfører tilsvarende retsvirkninger overfor alle nuværende og fremtidig tjenestemænd, der er eller bliver ansat i de omhandlede stillinger. Som det fremgår af præmis 40 i Domsto-

lens dom i sag 92/78 (Sml. 1979, s. 777), er en sådan retsvirkning tilstrækkelig til, at artikel 184 bliver anvendelig.

4. Realiteten

Sagsøgernes argumentation bygger i sin helhed på de efter sagsøgernes opfattelse anerkendte forskelle mellem stillingen som »sprogrevisor« og stillingen som »levende oversætter«. Sagsøgerne har anført, at arbejdsopgaverne for en sprogrevisor og for en ledende oversætter ud over at have et forskelligt indhold tillige adskiller sig i henseende til rangorden. Efter min opfattelse er det ikke nødvendigt nærmere at undersøge, om synspunktet er rigtigt. Det spørgsmål, der her skal tages stilling til, drejer sig om, hvorvidt disse sondringer tillige er hjemlet i tjenestemandsvedtægten, og om Rådet i givet fald var beføjet til at bestemme, at sagsøgerne skulle have begge stillingsbetegnelser.

Sagsøgerne har i så henseende gjort gældende, at der i den foreliggende sag er tale om to forskellige stillingsbetegnelser, hvilket efter deres opfattelse medfører, at beskrivelsen af arbejdsområderne i henhold til artikel 5, stk. 4, 2. afsnit, skal være forskellig. Endvidere har de anført, at dette følger af, at udtrykkene »sprogrevisor« og »ledende oversætter« er adskilt af et komma, og endelig, at de andre fællesskabsinstitutioner anvender den omtalte sondring i forbindelse med beskrivelsen af arbejdsområderne. Efter min opfattelse holder deres argumentation ikke stik. Tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 4, 2. afsnit, bestemmer alene, at hver »stillingsbetegnelses« arbejds- og kompetenceområde skal beskrives, men man kan ikke heraf slutte, at beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområderne derudover nødvendigvis skal være *forskellig* for de stillingsbetegnelser, der henhører under én og samme stillingsgruppe. Den anførte vedtægtsbestemmelse udelukker heller ikke, at der af hensyn til tjenestens interesser kan gives en fælles beskrivelse af arbejdsområderne for forskellige stillingsbetegnelser, der henhører under samme stillingsgruppe. Jeg vil på ingen måde hævde, at Rådet herved fuldstændigt har afvist, at der kan være forskelle mellem stillingerne som »sprogrevisor« og »ledende oversætter«. Ud fra hensynet til tjenestens interesser er Rådet imidlertid berettiget til at forvente, at tjenestemændene er i besiddelse af tilstrækkelig tilpasningsevne til at beklæde stillinger inden for én og samme stillingsgruppe, der i det mindste har indbyrdes sammenhæng og tildels overlapper hinanden, såfremt det er nødvendigt af hensyn til den mest hensigtsmæssige tilrettelæggelse af arbejdet. Jeg henviser i denne forbindelse til præmis 17 i Domstolens dom i sag 36/69 (Sml. 1970, s. 61) samt for så vidt angår ligeværdigheden mellem forskellige stillingsbetegnelser, der henhører under én og samme stillingsgruppe, blandt andet til præmis 10 i Domstolens dom i sag 46/69 (Sml. 1970, s. 53). Argumentet om, at andre institutioner følger andre retningslinjer for så vidt angår sprogrevisorer og ledende oversættere fører heller ikke til noget, eftersom artikel 5, stk. 4, 2. afsnit, udtrykkeligt omtaler »hver« institution. Overvejelser vedrørende en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af oversætterarbejdet kan i så henseende fuldt ud berettige forskellige løsninger inden for de forskellige institutioner.

5. Konklusioner

Jeg foreslår herefter, at der sker frifindelse i samtlige sager. Selv om sagsøgernes synspunkter efter min opfattelse er åbenbart uholdbare i lyset af Domstolens praksis, mener jeg ikke, at det henset til procesreglementets artikel 70, sammenholdt med artikel 69, stk. 3, 2. afsnit, er muligt i den foreliggende sag at dømme sagsøgerne til at afholde samtlige omkostninger. I overensstemmelse med Rådets påstand samt under henvisning til artikel 70 bør sagsøgerne herefter alene dømmes til at bære deres egne omkostninger.